

museli umřít v zákopech, kluci přeběhli, to jsou nynější legionáři.« Z obou-
jího znění, v podstatě souhlasného, jest patrné, že obžalovaný legionářům
nadával a je zlehčoval, tvrdě, že přecházeli na stranu dohody ze strachu
a zbabělosti, ačkoliv mu muselo býti známo, že legionáři svým jedná-
ním, které vycházelo z pohnutek čistých a šlechetných, z ideálního nad-
šení a touhy bojovati po straně dohody za samostatnost vlastního ná-
roda, — se vydávali nepoměrně většímu nebezpečení a útrapám, než
kdyby byli na dále konali službu na frontě rakouské, jak činil dle vlast-
ního tvrzení obžalovaný. Tím, že obžalovaný, neuváděje pro svá zlehču-
jící tvrzení určitých okolností, viní legionáře vůbec, v nichž uznává
celý národ neohrožené a obětavé bojovníky za svobodu, ze zbabělosti,
tedy z opovržlivých vlastností a smýšlení, a hrubým způsobem jim na-
dává, dopustil se obžalovaný přestupků dle §§ 491 a 496 tr. z., a poně-
vadž legionářské sbory tvoří samostatná oddělení čsl. vojska, také dle
článku 5 zák. ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. z. z r. 1863, jimiž byl
právem uznán vinným.

Čís. 202.

**Zlomyslné poškození květin na hrobě jest přečinem dle § 306 a nikoli
přestupkem § 468 tr. z.**

(Rozh. ze dne 5. června 1920, Kr I. 66 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení
zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu
v Chebu ze dne 17. listopadu 1919, jímž obžalovaná Berta B. uznána byla
vinnou pouze přestupkem dle § 468 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil
a uznal obžalovanou vinnou přečinem dle § 306 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud se dovolává zmateč-
ního důvodu § 281 č. 10 tr. ř., jest odůvodněna. Soud nalézací uznal obža-
lovanou, na níž byla vznesena obžaloba pro přečin dle § 306 tr. z. vin-
nou jen přestupkem § 468 tr. z., poněvadž shledal vytržení a rozšlapání
ruží s hrobu Julie F-ové sice zlomyslným, vyloučil však, že by se bylo
stalo z porušení úcty ku zemřelé, vida v něm pouhou demonstraci proti
osobám, jež růže na hrob zasadily. Než soud přehlíží, že zákon chrání
z důvodu veřejného pořádku a řádu lidská pohřebiště vůbec proti vědo-
mému poškození. Že nemusí pohnutkou býti projev neúcty vůči zemře-
lému, vychází zřejmě na jevo z toho, že zákon zlomyslnému poškození
staví na roveň poškození z e s v é v o l e. Pokud pak rozsudek vzhledem
k tomu, že obviněná byla v rodinném svazku se zemřelou, vylučuje vě-
domí, že poškození, jež sám označil z l o m y s l n ý m, bylo n e o p r á v-
n ě n ě, mohlo by se vědomí to týkati jen omylu, že se obviněná poklá-
dala za oprávněnou, hrobiště poškoditi za účelem demonstrace. Omyl ten
však jako omyl právní nemohl by obviněnou vedle § 233, 238 tr. z. omlou-
vati. Při správném právním posouzení věci bylo tudíž obviněnou uznati
vinnou nikoliv přestupkem dle § 468 tr. z., nýbrž přečinem dle § 306 tr. z.